

European Union Programme for Education, Training, Youth and Sport 2014 – 2020

Type of the Project: Strategic Partnership in School Education, Key Action 2

Agreement Number of the project: 2018-1-R001-KA201-049310

The title of the project: "Embracing European Values through Tales"

GREECE – TRADITIONAL TALE

NATIONAL LANGUAGE

ΑΝΗΛΙΑΓΟΣ

Πριν από πολλά χρόνια σε μια εποχή με βασιλιάδες, πρίγκιπες, κάστρα και βασιλοπούλες, σε έναν εύφορο τόπο που ονομαζόταν Ηλεία, εξελίχθηκε ένας αγώνας ανάμεσα στο καλό και στο κακό, στο δίκαιο και στο άδικο. Η Ηλεία ήταν μία καταπράσινη περιοχή κοντά στο καταγάλανο Ιόνιο. Ήταν ένα επίγειος παράδεισος.....

Όλοι ήξεραν ότι όλο αυτό δεν θα διαρκούσε για πολύ ακόμα, υπήρχαν πολλά σύννεφα στον ορίζοντα που προμήνυαν όλεθρο για τους κατοίκους. Δυστυχώς αυτός ο τόπος δεν είχε νερό για να ποτίζονται τα σπαρτά και να δροσίζονται οι κάτοικοι και οι λιγοστοί του παραπόταμοι σιγά σιγά στέρευαν. Ούτε κάστρο δικό του είχε εκείνος ο τόπος και όσα καράβια άραζαν τον τελευταίο καιρό στην ακροθαλασσιά δεν ήταν μόνο για να φέρουνεπραμάτειες. Ως επί το πλείστον ήταν πειρατικά που σκότωναν τον κόσμο, σύναζαν το βίος του και σκόρπιζαν τον τρόμο.

Η περιοχή εκείνη είχε δύο βασιλιάδες. Και οι δύο συμφωνούσαν στο ότι έπρεπε και νερό να βρεθεί και κάστρο να χτιστεί. Όμως ήτανε και οι δύο τους γέροντες και ανήμποροι και αυτά τα έργα ήθελαν κουράγιο, καιρό και πάνω από όλα χρειάζονταν μυαλό και σωματική δύναμη.

1η σκηνή

- Πάλι συμφορές μας βρήκαν, ο λαός μου διαμαρτύρεται, δεν υπάρχει νερό και πειρατές πάλι ρήμαξαν τις αποθήκες μας. Τί να κάνω; Μακάρι να ήμουν πιο νέος για να βοηθήσω την κατάσταση....

Προσπαθώ να σκεφτώ μια λύση, όμως ο διαδοχος του θρόνου μου δεν μου αφήνει περιθώρια ελπίδας. Ο δύσμοιρος ο υιος μου βασανίζεται από μια σκληρή κατάρα, εάν αντικρύσει το φως του ήλιου να γίνει αμέσως πέτρα. Αχ καταραμένη ομορφιά. Όταν γεννήθηκε ο γιος μου ήταν τόσο όμορφο μωρό που ακόμα και ο ήλιος ζήλεψε την λάμψη του. Γι αυτό και οι μοίρες τον καταράστηκαν. Έτσι κι εμείς τον ονομάσαμε Ανήλιαγο. Μόνο τα δάκρυα αληθινής αγάπης θα μπορούσαν να λύσουν την κατάρα.

Ανήλιαγος-Πώς να βοηθήσω τον πατέρα και τον λαό μου; Μόνο να κρύβομαι στα υπόγεια δωμάτια του παλατιού μπορώ, να ζωγραφίζω και να ονειρευομαι τον κόσμο την ημέρα. Στις βραδινές περιπλανήσεις μου στο βασίλειο του πατέρα μου συναντώ μόνο αγρίμια. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να μελετώ τα σχέδια και να σκέφτομαι Βασιλιάς-Πώς να ζητήσω από τον Ανήλιαγο να χτίσει ένα ολόκληρο κάστρο; Ο ήλιος θα του αφαιρέσει την ζωή πριν καλά καλά απλωθεί ο πηλός στο πηλοφόρι.

2η σκηνή

Ο άλλος βασιλιάς είχε έναν γιο που τον έλεγαν Γυφτάκη. Αψύς και παλληκαράς, γλεντοκόπος και γυριστής, ούτε μία στιγμή δεν μπορούσε να μείνει στον τόπο του.

-« Ψάξε να βρεις λίγο νερό, σε λίγο όχι να ποτίσουμε τον κάμπο, ούτε να πιούμε δεν θα έχουμε. » του ζητούσε συνέχεια ο πατέρας του, εκείνος όμως δεν άκουγε με τίποτα.

-« Πατέρα άσε με, εγώ δεν είμαι για αυτά, να κάθομαι να ψάχνω. Άλλωστε δεν υπάρχει πουθενά νερό σε ολόκληρη την γύρω περιοχή. Εξάλλου τι το θέλω εγώ το κάστρο, τι να το κάνω, δυνατός είμαι και χεροδύναμος ».

Σκηνη 3

Εκεί, στον ίδιο τόπο, στην Ηλεία, στην κορυφή του κοντινού βουνού ζούσε μία όμορφη, ξακουστή αρχοντοπούλα, η Ρήνη. Σκάλες σκάλες κατέβαιναν τα ξανθά της τα μαλλιά στους ώμους της και δύο αστέρια έλαμπαν στα όμορφα μάτια της. Κόκκινο μήλο ήτανε το μάγουλο της και μέλι έσταζαν τα χείλη της. Η ομορφιά της ήταν ξεχωριστή, η καλοσύνη της απέραντη και αμέτρητη η φρονιμάδα. Για αυτό κανένας δεν την φώναζε με το όνομα της, Ρήνη, ακόμα και οι γερόντισσες « Γειά σου όμορφη κυρα Ρήνη » έλεγαν κάθε φορά που την έβλεπαν και εκείνη απάντούσε « Καλημέρα γερόντισσες » ντροπαλά και χαμογελαστά.

Σκηνη 4

Αυτή την όμορφη και σεβαστή κόρη αντίκρουσε κάποια μέρα από μακριά ο Γυφτάκης.

-“ Τι όμορφη κοπέλα.!Τι ουράνιο πλάσμα. Θα ήθελα να γίνει γυναίκα μου. Αυτή θα ταίριαζε να γίνει αρχόντισσα του βασιλείου μου”

Και δεν καθυστέρησε καθόλου. Έστειλε προξενητάδες με άλογα και δώρα πλούσια, αντάξια της ομορφιάς της κόρης.Μα γύρισαν πίσω άπρακτοι γιατί η καρδιά της κυρά-Ρήνης ήταν δοσμένη αλλού.

Σκηνη 5

Μη μπορώντας ν’ αντικρίσει το φως της ημέρας ο Ανήλιαγος τις νύχτες έβγαινε και σεριανούσε.

-“Μου αρέσει το φως και τα σχήματα του φεγγαριού, λένε από μόνα τους ιστορίες. Μου αρέσει να ακούω τα κρωξίματα των πουλιών και να ψάχνω τις φωλιές των αγριμιών. Αν πλησιάσεις και χαϊδέψεις τα αγρίμια χάνουν την αγριότητά τους, γίνονται ημερότερα από τους ανθρώπους. Μου αρέσει να ακούω το σφύριγμα του ανέμου στα φυλλώματα των δέντρων και τους ψιθύρους των εντόμων βαθιά στη γη.Ρουφάω το άρωμα της γης μετά τη βροχή πριν βγει ο ήλιος και τα ξεράνει όλα ,ακόμα και μένα.Αισθάνομαι τόσο ελεύθερος και ευτυχισμένος τη νύχτα.”

Αρχίζει να σιγοτραγουδάει έναν όμορφο σκοπό. (μπορεί να ακουστεί κάποιο τραγούδι). Μόλις ξεκινούσε να χαράζει γύριζε στο παλάτι του , κατέβαινε στα υπόγεια και μακριά από το φως της μέρας ζωγράφιζε όλη τη φύση που είχε δει και έδινε ζωή με τα πινέλα του στους ήχους που είχε αφουγκραστεί.

Σκηνη 6

Μια νύχτα περνούσε κάτω από το παράθυρο της κυρά- Ρήνης τραγουδώντας. Εκείνη που ολονυχτίς κεντούσε τα προικιά της άκουσε τη μελωδία, μαγεύτηκε και άνοιξε διάπλατα τα παραθυρόφυλλα και πρόβαλε στο περβάζι.Ο Ανήλιαγος που περνούσε νόμιζε ότι το σκοτάδι χάθηκε και πρόβαλε ο ήλιος. Τόσο όμορφη ήταν που έλαμψε η νύχτα. Τότε ο Ανήλιαγος θαμπωμένος από την ομορφιά της άρχισε να τραγουδά τον καημό του:

“ Όλα όσα χαϊδεύει με τις ακτίνες και το φως του ο ήλιος δε μπορώ να τα χαρώ. Τα παιχνιδίσματα των ηλιαχτίδων με τα σύννεφα, τις σκιές των βράχων στα νερά του πελάγους, το πέταγμα των γλάρων πάνω στα κύματα, όλα τα φαντάζομαι, τα οσμίζομαι, τα ψηλαφίζω.”

Το παράπονο του εξέφρασε και η γλυκιά φωνή του άγγιξε την καρδιά της Ρήνης.

Και η Ρήνη όμως του άνοιξε την καρδιά της διάπλατα «Καλέ μου Ανήλιαγε, τι όμορφο που είναι το τραγούδι που μου λες σαν ποίημα, τι όμορφα που μου μιλάς. Η νύχτα είναι μυστηριώδης, όπως ακριβώς και εσύ. Γιατί να ζεις μόνο την νύχτα; Γιατί να μπορείς να δεις μόνο την σελήνη; »

«Αχ και να ξερες πόσο πολύ θέλω να αντικρίσω όλη την οικουμένη, να σταματήσω απλά να την φαντάζομαι, να την εξερευνήσω, να δω τα πιο όμορφα και τα πιο άσχημα της ». της εξομολογήθηκε εκείνος. < θα ερχομαι καθε βραδυ να σε συναντώ στο παραθυρι σου >

« Άκου λοιπόν τι θα κάνουμε »είπε η Ρήνη και συνέχισε « Εσύ με τα τραγούδια σου θα μου ιστορείς τα μυστήρια και τις ομορφιές της νύχτας και εγώ με τη σειρά μου θα σου κεντάω με τις βελόνες μου τα χρώματα και τα θαύματα της μέρας. Εσύ τραγουδώντας θα μου μετράς τα αστέρια και θα μου μιλάς για το φεγγάρι και εγώ θα σου κεντάω αγρούς με παπαρούνες και μαργαρίτες, κήπους με τριαντάφυλλα και μπουκαμβίλιες, ουρανούς με σταυραετούς και χελιδόνια, θάλασσες με καράβια και άρμενα ». Κάθε βράδυ και οι δύο τηρούσαν την συμφωνία τους και πάντα αξημέρωτα, ο Ανήλιαγος έφευγε με αναστεναγμό:

Σκηνη 7

-Μακάρι κυρά Ρήνη μου να μπορούσα να σε παντρευτώ, θα ήμουν πολύ ευτυχισμένος. Μα φοβμαι να τολμήσω να πω στον πατέρα μου να στείλει προξενήτρες να ζητησουν το χερι σου. Τι να πουν στον πατέρα σου ? Να του ζητήσουν να δώσει την κορη του σε εναν αντρα που το φως της μερας αν το δει θα γινει πετρα ? αυτον . Να δώσει την μονακριβη κορη του σε αντρα και δεν μπορεί να αντικρίσει το φως της ημερας ποτέ; Είναι δυσκολο να το κανει αυτο ενας γονιος στο παιδι του .

Σκηνη 8

Μετα απο μερες καταφθάνουν οι προξενητρες του Γυφτακου στο παλάτι της κυρα - Ρηνης

- Ηρθαμε να ζητησουμε το χερι της Κυρα Ρηνης εκ μερους του Γυφτακου , γιου του Βασιλια .

- Καλωσορισατε , αποκριθηκε ο πατερας της

Οταν η Κυρα Ρηνη ειδε τις προξενητρες επεσε να αρρωστησει , Δεν ηθελε να παντρευτει κανεναν εκτος απο τον Ανηλιαγο .

Οι προξενητρες με τον πατερας της συζητούσαν για τον γάμο . Η κυρα Ρηνη εφερνε αντιρρηση

- Εγω δεν τον παντρευομαι δεν με νοιάζει και ας εναι βασιλοπουλο , μπορειτε να φυγετε και να του πειτε οτι εγω δεν θα τον παντρευτώ.

Και ετσι εφυγαν και οταν βρεθηκαν μονοι πατερας -κορη αμεσως αρχισε ο βασιλιας να φωναζει

-Πως διωχνεις ενα προξενιο με βασιλοπουλο;. Που θα βρεις καλυτερο να παντρευτείς; Αυτός μπορεί να σου προσφερει τα παντα και να ζησεις μια πολυ καλη ζωη . Εχεις μια

χρυση ευκαιρια και εσυ την πετας . Για αυτο θα μινεις εδω μεσα κλειδωμενη να καταλαβεις τι πεταξες και οτι δεν θα βρεις κατι καλυτερο .

- Δεν θελω να τον παντρευτω δεν με νοιαζει και ας εχει ολα τα πλουτη του κοσμου . Ειναι αφυς και καβγατζης . Ειναι αγενης και δεν τον θελω για ανδρα μου . Εγω θα παρω κάποιον που αγαπω και όχι τα πλούτη του.

Επειτα πηραν τον λογο οι βαγιες της και προσπαθησαν να την λογιεψουν

- Κυρα Ρηνη ειναι αντρειωμένος και δυνατος . Ειναι βασιλοπουλο και εσυ εισαι μονη . Πρεπει και εσυ καποτε να παντρευτεις , οταν θα φυγει ο κυρης σου τι θα απογινεις ? Δεν μporεις να μινεις μονη σου ?.

Σκηνη 9

Οταν τα νεα μαθευτηκαν ο Ανηλιαγος επεσε του θανατα ακουγοντας πως στη γυναικα που αγαπα ειχε στείλει προξενιο ο γυφτακος . Δεν το χωραγε ο νους του να σκεφτει την Κυρα Ρηνη με αλλον αντρα. Έτσι αφησε πισω τις ντροπες του και αποφασισε να μιλησει στο πατερα του

- Εχω ερωτευτει μια γυναικα και θελω να την παντρευτώ. Ξερω πως ειναι δυσκολο να δεχτούν να παντρευτει η κορη τους ενα αντρα σαν εμενα . Εναν αντρα που δεν μporει το φως να τον δει . Αλλα δεν μporω να την αφησω να παντρευτει αλλον . Για αυτο σου ζηταω να στείλεις στο παλατι της προξενητρες με αλογα και πεσκεσια.

Και ετσι εγινε, στείλαν τις προξενητρες στο παλατι της Κυρα Ρηνης και εκει βρεθηκαν αντιμετωπες με τον πατερα της

- Η ρηνη θα παντρευτει τον Γυφτακο . Εχω παρει την αποφαση μου και δεν με νοιαζει . Δεν θελω να ξανακουσω τιποτα για τον Ανηλιαγο . Δεν θα δωσω την μοναχοκορη μου σε εναν αντρα που ζει νυχτα σε νυχτα . Δεν θα αφησω την κορη μου να ζησει μια ζωη μεσα σε ενα καστρο χωρις να μporει να δει το φως την ημερας εξαιτιας του .

Ο καιρος περνούσε μεσα στην θλιψη και στην στεναχωρια . Η κυρα Ρηνη δεν ξαναβγηκε στο παραθυρο και ο Ανηλιαγος εμινε να ζωγραφιζει την αναμνηση που ειχε της μορφη της , μεσα στα κελαρια του παλατιου του . Οσο για τον γυφτάκη που δεν μporεσε να εκπληρώσει την επιθυμια του να παντρευτει την κυρα Ρηνη , έσκαγε απο τον κακο του . Εσκαγε κι όσο εσκαγε τοσο πιο πολυ επινε και τοσο πιο πολύ γλεντουσε .

Και όμως έφτασε η μέρα όπου η ανησυχία των βασιλιάδων έγιναν πραγματικότητα. Το νερό τελείωνε και σύντομα οι υπήκοοι άρχισαν να διψάνε και να πεινάνε αφου δεν μporούσαν να ποτίσουν τα σιτηρά τους

Τα πειρατικά καράβια άρχισαν να εμφανίζονται κατά ομάδες στα δυτικά του πελάγου και λεηλατούσαν τις παραλίες. Η μιζέρια και η δυστυχία απλώθηκε στην Ηλεία.

Ο πατέρας της κυρά-Ρήνης δεν άντεχε τον πονο που ένιωθε όταν έβλεπε την κόρη του να μαραζώνει κλειδωμένη. Στο τέλος, την κάλεσε μια μέρα και της είπε:

-Κόρη μου, επειδή σε βλέπω τόσες μέρες κακόκεφη και στεναχωρημένη, πάρε την απόφασή σου και εγώ, μιας και δεν έχω άλλη λύση, θα την δεχτώ. Το μόνο που σου ζητώ είναι να πάρεις τον αξιότερο.

Και η κυρά ρήνη σκεφτόταν και ξανά σκεφτόταν μα μιλιά δεν έβγαζε. Η καρδιά της ήταν αλλού δοσμένη. Μα πώς να παρακούσει τον κύρη της; Και μια μέρα, από τον πολύ στοχασμό της ήρθε μια φαινή ιδέα

και την ανακοίνωσε στον πατέρα της.

-Πατέρα, πήρα την απόφασή μου. Θα παντρευτώ, όπως είπες και εσύ, τον πιο άξιο.

-Για πες μου, κόρη μου, με έχει φάει η αγωνία, ποιον θα παντρευτείς;

-Αυτός που θα αποδείξει την αξία του με το αγώνισμα που θα τουςβάλω. Αυτός που θα τελειώσει πρώτος τον άθλο, αυτός θα γίνει άντρας μου.

-Και τι άθλος θα είναι αυτός;

-Θα το ανακοινώσω και στους προξενητάδες οπότε πρέπει να τους καλέσεις.

Σκηνή 11

Και ο βασιλιάς κάλεσε τους προξενητάδες και από τα δύο βασίλεια. Η κυρά Ρήνη τους μάζεψε μπροστά από τους θρόνους της βασιλικής οικογένειας και άρχισε την ομιλία της.

-Αγαπητοί φίλοι προξενητάδες, σας μάζεψα όλους εδώ, για να σας ανακοινώσω την δοκιμασία με την οποία θα δεχτώ κάποιον ως σύζυγο μου. Ο αφέντης Ανήλιαγος θα πρέπει να μου φέρει το νερό από τη λίμνη στον κάμπο που λούζεται από το φως του ήλιου. Όσο για τον αφέντη Γυφτάκο η δοκιμασία θα είναι διαφορετική. Θα πρέπει να χτίσει ένα κάστρο στο βουνό. Θα παντρευτώ αυτόν που θα εκπληρώσει την δοκιμασία του πρώτος!

Σκηνή 12

Βαθιά σιγή έπεσε στον κάμπο μετά από αυτά τα λόγια, κανείς δεν περίμενε ότι η κυρά - Ρήνη μία γυναίκα τόσο σοφή και συνετή θα έλεγε κάτι τόσο παράλογο όσο αυτό! Ο Γυφτάκης παρά ήταν γλεντζές και παρορμητικός για να κάνει ολόκληρο κάστρο μόνος του. Το να δουλέψει και να παρατήρει το γλεντοκόπι ποιος ο Γυφτάκης! Από την άλλη ο Ανήλιαγος είχε όλο το θάρρος και την πειθαρχία που χρειάζεται κανείς για να κάνει κάτι τέτοιο. Όμως δεν μπορούσε να κάνει ένα τέτοιο έργο μέσα στα σκοτάδια και αν τολμούσε να βγει έξω θα γινόταν πέτρα πριν προλάβει να σκεφτεί το πρόσωπο της

αγαπημένης του.Οι βασιλιάδες είχαν απελπιστεί τελείως τώρα τίποτα δεν μπορούσε πια να σώσει τον τόπο τους από την καταστροφή και την λήθη.

Σκηνή 13

Όταν όμως έχεις σθένος και επιμονή όλα γίνονται έτσι και ο Γυφτάκης ξεζώστηκε το σπαθί και ζωστηκε με το ζεμπιλί.Νύχτα και μέρα έχτιζε για να προλάβει καθώς ήθελε την κυρα -Ρηνη δικιά του. Έτσι σιγά σιγά το κάστρο άρχισε να υψώνεται, να κάνει κύκλους γύρω από τα σπίτια και τα χωράφια, να ορθώνει πύργους και πολεμίστρες. Όσο για τον Ανηλιαγο άνοιξε η γη και τον κατάπιε! Κανένας δεν ξανάκουσε για αυτόν. Άλλοι είπαν, πως πήρε των ομματιών του και έφυγε ξέροντας πως δεν θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα, και μη μπορώντας να βλέπει τον Γυφτακη να κάνει δικιά του την κυρα -Ρηνη που τόσο πολύ αγαπούσε! Άλλοι πίστευαν πως μαραζωσε από τον καημό του και πέθανε.

14η σκηνη

Μα ο Ανηλιαγος δεν πέθανε,ήταν κλεισμένος στα υπόγεια του κάστρου και μελετούσε την τροχιά του φεγγαριού και τις κινήσεις των άστρων. Τα συνδύαζε με όσα ήταν καταγεγραμμένα στα κεντήματα της κυρά Ρηνης ,κι έτσι μια νύχτα ξεκίνησε το έργο του.Έσκαβε λαγούμια και λαγούμια τόσο αθόρυβα που κανείς δεν άκουγε τον θόρυβο του σκαψίματος του και κανείς δεν το αισθανόταν.

Ακόμα και αν τα χέρια του είχαν ματώσει συνέχιζε σκεπτόμενος την κυρά Ρήνη .Μέρες έσκαβε ασταμάτητα ώσπου στο τέλος χτύπησε έναν παραπόταμο του Πηνειού και ανάβλυσε κρυστάλλινο νερό.

Σκηνή ?

Εν τω μεταξύ ο Γυφτάκης είχε τελειώσει το κάστρο και το είχε ορθώσει μέχρι τα άστρα. Ήταν περήφανος για αυτό που είχε καταφέρει. Σκέφτηκε ότι θα ήταν καλύτερα να ξεκουραστεί λίγο, να σκεφτεί τι θα πεί στην κυρά Ρίνη και πως θα καταφέρει να την πείσει να τον παντρευτεί το γρηγορότερο.

Αν και εξαντλημένος ο Ανήλιαγος κίνησε για τον Πύργο της κυρά –Ρίνης με γοργά βήματα .Η κυρά –Ρίνη αγνάντευε για τον αγαπημένο της να έρθει μέχρι που είδε μία μορφή να ξεπροβάλλει από την συστάδα των δέντρων. Ανακουφίστηκε με όλη της την καρδιά, δεν μπορούσε να πιστέψει οτι ο αγαπημένος της είχε υπερνικήσει όλα τα εμπόδια. Θα μπορούσαν να ζήσουν μαζί υπό το φως του φεγγαριού . Φανταζόταν τον εαυτό της αγκαλιά με τον αγαπημένο της κάτω από το ολόγιομο φεγγάρι .Καθώς όμως άρχισε να ξεκαθαρίζει η μορφή άρχισαν να ξεκαθαρίζουν και τα αδρά του χαρακτηριστικά. Ο ήλιος άρχισε να βγαίνει. Τότε ο Ανήλιαγος τaráχτηκε, έχασε τη γη κάτω από τα πόδια του. Ευθύς προσπάθησε να βρει ένα σκιερό μέρος να κρυφτεί για

να μην γίνει πέτρα. Τότε η κυρά-Ρίνη ξαφνιάστηκε και έτρεξε μαζί του. Όμως δεν πρόλαβαν και ο Ανήλιαγος γινόταν πέτρα σιγά σιγά στην αγκαλιά της αγαπημένης του. “ Πεθαίνω τώρα αγαπημένη μου αλλά πεθαίνω χαρούμενος γιατί πρόλαβα να κάνω ό,τι ήθελα μια ζωή να κάνω .Να νιώσω τη ζέστη του ήλιου στο πρόσωπο μου ,την πρωινή δροσιά , το λάλημα του πετεινού, την μυρωδιά του πρωινού αέρα .Και πάνω από όλα το πρόσωπο σου υπό το φως του ηλίου. Τόσα χρόνια σε περίμενα και τώρα σε βρήκα. Ας πεθάνω λοιπόν ήσυχος!

Η κυρά Ρίνη σαστισμένη παρακολουθούσε τον Ανήλιαγο να μετατρέπεται σιγά σιγά σε πέτρα. Έχανε το χρώμα από τα μάγουλά του, όμως τα μάτια του ακτινοβολούσαν αγάπη.

«Πώς μπορώ να χάσω την μια και μοναδική μου αγάπη τώρα που την βρήκα; Αχ πόσο σκληρή είναι η μοίρα»

Δάκρυα λύπης άρχισαν να κυλούν στα μαγουλά της. Η σκέψη της αγάπης της μεγάλωνε την ένταση που ένιωθε μέσα της, και σε λίγη ώρα τα δάκρυα κυλούσαν ποτάμι από τα κατακόκκινα μάτια της. Έρρεαν με τέτοια ρυθμό, που έπεφταν πάνω στον Ανήλιαγο που ήταν ξαπλωμένος στην αγκαλιά της. Μούσκεψε το πρόσωπό του και τα ρούχα του.

Κι όσο περνούσε η ώρα η θλίψη της κυρά Ρίνης μεγάλωνε και οι λυγμοί της τράνταζαν το κορμί της. Αγκάλιαζε με δύναμη το κορμί του Ανήλιαγου σαν να προσπαθούσε να το κρατήσει για πάντα δικό της.

Και τότε παρατήρησε ότι το κορμι του ήταν ακόμα ζεστό και εύκαμπτο και αναρωτήθηκε «Μα πώς γίνεται; Η πέτρα είναι σκληρή και κρύα!» Παρατηρώντας καλύτερα το πρόσωπό του, αντιλήφθηκε την προσπάθειά του να κουνήσει τα μάτια του. Κατάλαβε ότι τα δάκρυά της έλυσαν τα μάγια. Η κατάρα δεν υπήρχε πια. Ο αγαπημένος της είχε σωθεί!!!!!!